

Adulterum omnem occidere marito non licet. 479. B. patri vero licet. l. nec timorem. §. rimuit. quod me. cau. cum glo.
Adulterare, id est falsare. 1206. E
Adulterium.) nulla deprecatio Adulterij pœnæ est, si minor annis adulterium fateatur. 574. A. §. sed vt. l. auxilium. de mino.
separatio ob Adulterium, & diuortium, differunt. 454. E
diuortium non fit ob Adulterium, quia aliam ducere non licet. ibidem
Adulter nō definit esse sub cura maioris, licet liberos habeat. 531. A. in margi.
Adulterio peius est lenocinium. 343. B
Adulteris pœna gladij olim non dabatur. 341. B
Aduocationis officium, & rei suæ defensio. differunt. 854. C. l. inter.
Aduocationem postulare, est petere dilationem ad habendum aduocatum. 602 E. in foro ecclesiæ dicitur, de prætextu.
Aduocatus an in causa appel. patrocinari teneatur. 391. A
Aduocatus an teneatur patrocinari si causa mutetur. 372. E
Aduocatus apud se esse prohibitus, apud alium postulare potest. 335. B. C. l. puto.
Aduocatus debet contradicere aduersario non probris, sed legibus & rationibus. 329. B. glo. fi. §. 2. l. i. de postu.
Aduocatus debet habere salarium totius causæ, si per eum non stetit. 1873. B. C. l. qui operas. loca.
Aduocatus & medicus differunt: quia hic mortale vulnus sanare non potest, ille malam causam facere videri bonam potest. 1979. A. glo. adhibuerit. in verbo, medicus.
Aduocatus & procurator dicuntur aduersarij. 467. D. glo. 10. l. i. de calum.
Aduocatus & procurator differunt: quia ille nō obligatur ex processu causæ, nec cum eo fundatur iudicium: procurator sic. 329. D
Aduocatus fisci an possit postulare contra fiscum. 337. A. B. l. hi qui.
Aduocatus nimis verbosus repelli potest. 336. D. glo. i. l. ex ea. de postul.
Aduocatus non perdit dominium rei, quā pro alio (ignorans suam esse) defendit. 854. C. D. l. inter.
Aduocatus non potest esse infamis. 627. A. & 157. E. glo. 2. l. i. de offi. adf.
Aduocatus patienter est audiendus. 139. A B. in tex. l. nec quicquam. §. circa. de offi. procur.
Aduocatus, patronus causæ, togatus postulator, idem sunt. 328. E. 329. A
Aduocatus pro alio postulare an, & quando cogatur. 330. B
Aduocatus pro herede videtur approbare testamētum. 746. B. l. si exheredatus.
Aduocatus prohibitus postulare coram vno iudice, potest postulare coram alio. 336. C. & 337. A. l. ex ea.
prohibitus esse Aduocatus à iudice, etiam aduersario volente aduocare non potest. 335. C. l. Quos.
Aduocatus pro me in causa principali potest esse aduocatus contra me in causa appel. etiā si dederit mihi fidem quod esset pro me in illa causa: quia causa appel. non est eadem cum prima. 337. D
Aduocatus qui fuit pro vno, & postea contra eum in eadem causa, puniendus est vt præuaricator. 337. D
Aduocatus quis esse potest contra eū qui ei secreta causæ detexit. 337. D. gl. i. l. fin. de postu. etiam in eadem causa: mode-

stius tamen faciunt aduocati palatij Paris. qui ex quo alicui dederunt cōsiliū, nunquam sunt contra eum in eadem causa.
Aduocatus scire literas non tenetur. 329. A. in fine. glo. exponere. l. i. de postu.
Aduocati officium est honorarium. 1215. C. glo. 2. l. i. si men. fal. mo.
Aduocato ab initio salarium dandū. 1021. D. glo. antepe. l. venditor fundi. cō. prædio.
Aduocato salarium debet dari pro facundia eius, & fori consuetudine. 350. A. B. glo. i. §. ait prætor. l. i. de postu.
Aduocatum aduersarij corrumpēs, litem perdere debet. 467. D. §. sed & l. i. de calum.
Aduocatum dare debet iudex ei qui habere non potest. 329. C. §. ait prætor.
Aduocatum esse, honor est: ideo infamis nō potest esse aduocatus. 333. C. glo. certis. §. ait prætor. l. i. de postu.
Aduocatum malum habenti imputatur. 1979. A
Aduocati an possint esse monachi, canonici regulares & clerici. 330. D. in margine.
Aduocati honeste salaria petūt. 307. B. C. l. sumptus. de pac.
Aduocati mediocres æque sunt suo ordine audiendi, ac maiores. 139. D. §. obseruare. l. nec quicquam. de offi. procon.
Aduocati omnes ambiunt honorem. 330. C. glo. fi. §. ait prætor. l. i. de postu.
Aduocati multa habent priuilegia. 333. C
Aduocati postulatio est iusta causa dilationis dandæ: in foro ecclesiastico hæc dilatio dicitur de prætextu. 602. E
Aduocati salarium quatuor modis petitur. 1633. D
Aduocati recte legibus vtentes, iustius viuunt quā religiosi. 54. D. in margi. glo. sacerdotes. l. i. de iusti. & iure.
Aduocati sunt athletæ iudiciorum. 50. A. §. discipuli. in fi. in proæ.
Aduocatorum honori deferendum est. 139 D. §. obseruare. l. nec quicquam. de offi. procon.
Aduocatorum improbitati quandoque ceditur. ibidem. §. obseruare. l. nec quicquam. de offi. procon.
Aduocatorum opera non locatur, sed beneficij loco habetur. 1215. D. glo. 2. l. i. si menfor fal. mo. dixit.
Iudex ordinem seruare debet circa aduocatos audiendos. 139. C. D. §. obseruare.
Aduocatos non habentibus etiam vltro dare debet iudex. 140. A. §. obseruare. l. nec quicquam. de offi. procon.
Aduocatos patienter audire debet iudex. 139. A B. §. circa. l. nec quicquam. de offi. procon.
partes debent litigare per Aduocatos. nō per se: quādoque tamen per se possunt. 242. E. glo. 3. in fi. l. i. de eden.
testamentū quandoque debet deponi in Aedem sacram. 1127. C. §. sed & l. i. sequen.
Aede sacra quandoque deponēda res est. 1610. E. §. si pecunia.
Aedificat & qui nouum opus facit, & qui vetus reficit. 1232. C. D. §. ædificare autē.
Aedificare prohibere quis dicitur. 1232. C. §. ædificare.
Aedificium inchoatum perficere vsufruc. non potest. 916. C. §. ædificium.
Aedificium sequitur solum. 1433. B. C. in fi. l. domo. de pign.
Aedificia vt reficiantur curare debet præses. 145. B. l. Præses.

Aediles. 67. A
Aediles cereales. 68. E. §. deinde.
Aediles curules. 68. C
Aediles curules, qui & vnde. 1958. C
Aediles mensurarum & annonæ curā habebant. 1600. D. in margine.
Aediles qui, & vnde. 132. D
Aedilium edictum vetus. 1958. D. in marg. l. i. de ædil. edic.
Aedilitia actio. i. redhibitoria. 1983. A
Aelianum ius. 65. C. §. augetcente.
Aemulor. 47. E
Aequales sunt omnes homines quo ad Deum. 328. D. glo. 2. l. i. de postu.
Aequalitas seruatur in iudiciis. 646. B. gl. absurdum. secus in contractib.
Aequalitas personarum & dignitatis cum reperitur, humanior sententia à prætore est eligenda. 271. A B. l. maiorem. de pac.
Aequalitas si est in numero personarum, digniorum opinio præfertur. ibidem.
monachus & seruus, Aequiparantur. 369. B. in margine.
de Aequipollētibus quid fiat, nil interest. 1464. E
Aequa pondera, id est iusta, 521. A. in fine textus.
Aequitas summa. 1625. C. l. bona.
Aequum & bonum differunt. 54. B. C
Aequitas est attendere potius sensus, quā verba. 1309. C. in mar. §. si quis. l. 3. de cōdic. cau. da.
Aequitas facit ne quis locupletetur alterius detrimento. 1330. C D. in margine. nam hoc. de condic. inde.
Aequitas naturalis inspicitur penes effectum & causam finalem. 1309. B C. in margine.
Aequitas naturalis mutari nō potest. 242. A B. in margi. l. i. de eden.
Aequitas præfertur iuris rigori. 1355. B C. §. sed & si. l. si ex. de pec.
Aequitas si poscat, subueniendum est. 475 C. l. diuus. in prin. de resti. in integ.
quotiens Aequitas suadet, totiens quis restituendus est. 605. C. §. multi. l. sed & si. ex qui. cau. ma.
Aequitatem ante oculos habere debet iudex. 1388. C. l. quod si. de eo quod cer. lo.
quod quisque in alterius persona Aequū esse credit, id quoque in sua persona valere patiatur. 177. A. l. i. §. 3. in fin. quod quisque iur.
Aestimatur res domini arbitrio. 1305. A. gl. 2. l. si tutor. de in litem iur.
Aestimanda est res prout valet vnita, non diuisa. 1158. B. §. cum familiæ. in sum. l. Mæuius. fami. erciscun.
rei non Aestimatae traditio non fit. 2152. E glo. 3. l. doris promissio. de iur. do.
Aestimatio facit transire periculum in accipientem. 1885. A B. §. æstimatio.
Aestimatio litis vera. 681. A. §. dolo.
Aestimatio rei nunquam crescit post interitum. 1381. B C. in mar. l. sed ei. de cōdic. triticia.
Aestimatio venditio est. 1131. A B. §. & hoc.
Aestimatio voluptatis non habetur. 949. C. l. cum de serui. de oper. ser.
Aestimationem non recipit liberum corpus. 1054. C. l. ex hac. si qua. pau. sec. dica. & 1064. C
Aestimatorium iudiciū, id est actio quanti minoris. 1968. B. l. si quid.
Aetas ex aspectu iudicis iudicatur. 570. C. l. minor. in prin. de mino.
Aetas moderata dicitur. 17. annorum. in verbo, moderata.
Aetas nuptiis vt cognatio impedimento